

Independència i hegemonia

Dij, 15/12/2016 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

La independència acapara a Catalunya la màxima atenció, però de manera subterrània hi ha un altre dinamisme de gran importància que sovint passa inadvertit i que, a més, influeix amb força en els plantejaments sobiranistes. Es tracta de l'hegemonia, que consisteix a buscar sigui com sigui la supremacia a Catalunya, sigui independent o autonòmica. En síntesi, vull destacar tres punts.

Primer, la lluita descarnada per l'hegemonia. Per aconseguir-la, l'objectiu inicial persegueix reduir a la insignificança els dos partits o coalicions que l'han exercit fins ara, errors propis al marge: CiU i PSC. Els atacs, especialment en la coalició que ha governat més anys la Generalitat, s'han produït per tots els flancs. Fins i tot, a causa de la seva darrera aposta independentista, s'ha utilitzat munició de gran calibre: informes falsos, fons reservats de l'estat, difamacions... Tot s'hi val per provocar un canvi d'hegemonia. El PSC s'ha vist especialment afectat per les noves mareas dels indignats, que s'han articulats en partits de nova creació. Algunes esquerres minoritàries han considerat que la independència corresponia a un objectiu propi de la seva orientació ideològica. Cras error. Mostra d'una superioritat moral no justificada. Cal que hi siguin tots i no s'ha de prescindir de ningú.

Segon, el canvi de model social. La recerca de l'hegemonia desitja el poder polític no només per exercir-lo sinó per posar-lo al servei d'un nou model social. Aquest nou model es dibuixa a poc a poc, però hi apareixen les línies mestres. Entre altres, omnipresència del que és públic, reducció a mínims de la iniciativa privada, trencament de concerts entre públic i privat que han donat uns fruits excel·lents... Aquest nou model es nodreix, en el camp cultural, en la visió gramsciana del comunisme. L'economia és clau per a la transformació, però la cultura pot ser més eficaç i determinant. El model integrador ha de cedir el lloc al model sectari, de nova implantació. Algunes ILP, diferents propostes van en aquest sentit. Aquest model busca escassament la independència. Prefereix concentrar la seva energia en l'obtenció del poder, objectiu més fàcil d'aconseguir que la creació d'un nou estat.

Tercer, l'arraconament de l'Església. Si les presències eclesials es concentren a la sagristia i a les seves celebracions litúrgiques, no hi ha cap problema. Però si pretenen influir en la societat, no s'ha de permetre. Serien una amenaça a l'hegemonia política i cultural que es pretén. Hospitals, centres educatius i obres socials estan en el punt de mira. Les narratives culturals que imperen en l'actualitat s'han de dirigir a dinamitar el missatge que proclama l'Església. Es busca el seu desprestigi, amb raó o sense. Fins i tot es pot utilitzar la multireligiositat com un element de reducció a la insignificança. La independència per ella mateixa no amenaça l'Església, perquè sempre s'ha sabut situar en geografies canviant. La nova hegemonia busca que l'Església desaparegui de l'esfera pública.